

ANTON VODNIK:

BOLNIK.

— Gospod, večer je, naj spustim zaveso? —

Ne, oh, sestra, ne!
Naj gori večerna zarja,
ki jo prižgala
je Njegova roka žalostna...

O, kako sedaj je moje okno daljno,
o, tako skrivnostno daljno...
In nebesa so zavesa
še bolj daljna...
Oh, če iztegnem rôko
globôko vanjo
in s kretnjo deklic jo razpnem pobožno — —
moj Bog! —

O to zvonjenje, o to zvonjenje
iz cerkva nevidnih...

Ječim od bolečine grozne,
odpiram ustnice od silne žeje —
o to zvonjenje, ki sinje, sinje veje
od vsepovsod —
predober si Gospod!

Meni, ki v gréh bi me zvabili udje žene,
kot trudna roža vonjajoči v poltemi...
meni, ki oči bi lepe žene
poljubljal do omamnosti...
meni, ki lasé bi deklic
si ovijal krog dlani
od njihovih vonjav opit
v poltemi — —

O, kako opojno daljno
pojejo, pojo zvonovi
iz cerkva nevidnih!...

